

Postanowienie z dnia 16 maja 1997 r.
I PKN 156/97

Niedopuszczalne jest przyjęcie, że strony złożyły zgodny wniosek o zawieszenie postępowania, jeżeli w postanowieniu o zawieszeniu postępowania sąd orzekający nie określił tej przesłanki orzeczenia a w aktach sprawy brak takiego wniosku stron.

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski, Sędziowie SN: Adam Józefowicz
(sprawozdawca), Jerzy Kuźniar.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 maja 1997 r. sprawy z powództwa Bogdana D. przeciwko Morskiej Stoczni Remontowej SA w Ś. o zapłatę, na skutek kasacji powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 30 stycznia 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie i postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 5 listopada 1996 r. [...].

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie postanowieniem z dnia 5 listopada 1986 r. [...], po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy Bogdana D. przeciwko Morskiej Stoczni Remontowej S.A. w Ś. o zapłatę odszkodowania ze stosunku pracy w kwocie 9.334 zł wraz z odsetkami ustawowymi za zwłokę umorzył postępowanie w sprawie, uznając, że wniosek o podjęcie zawieszonego na zgodny wniosek stron postępowania nie został zgłoszony w ciągu trzech lat od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania (art. 182 § 1 KPC).

Powód wniósł zażalenie na powyższe postanowienie.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu postanowieniem z dnia 30 stycznia 1997 r. [...] oddalił zażalenie. Sąd Apelacyjny uznał, że zażalenie nie jest zasadne, gdyż postanowieniem z dnia 8.06.1993 r. Sąd Wojewódzki zawiesił postępowanie w sprawie na zgodny wniosek stron. Do 5 listopada 1996 r. żadna ze stron nie złożyła wniosku o podjęcie zawieszonego postępowania. Wbrew twierdzeniom żalącego się nie wydano postanowienia o zawieszeniu postępowania w dniu 16 grudnia 1993 r. W tej sytuacji Sąd I instancji słusznie umorzył postępowanie na zasadzie art. 182 § 1 KPC.

Od powyższego postanowienia Sądu II-iej instancji pełnomocnik powoda, będący adwokatem wniósł kasację. Zarzucił w niej zaskarżonemu postanowieniu naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 KPC), w szczególności przez przyjęcie, że zawieszenie postępowania przez Sąd Wojewódzki w Szczecinie nastąpiło na zgodny wniosek stron (art. 178 KPC), a nie z urzędu (art. 177 § 1 KPC). Wnoszący kasację wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego je postanowienia Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 5 listopada 1996 r. [...] i przekazanie sprawy Sądowi Wojewódzkiemu do dalszego postępowania w sprawie. Skarżący wniósł także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego według norm przewidzianych prawem.

W uzasadnieniu kasacji skarżący podał, że w dniu 8 czerwca 1993 r. Sąd Wojewódzki oznajmił na rozprawie, że ze względu na toczące się postępowanie w podobnej sprawie,

należy zawiesić postępowanie w sprawie. Pełnomocnik powoda wyraził zgodę na zawieszenie postępowania, podzielając zdanie Sądu, że rozstrzygnięcie sprawy zależy od innego toczącego się postępowania, które zakończyło się nieprawomocnym wyrokiem dopiero 29 stycznia 1997 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 1993 r. [...], Sąd Wojewódzki w Szczecinie zawiesił postępowanie w sprawie, nie określając w sentencji, czy zawieszenie postępowania nastąpiło z urzędu, czy na zgodny wniosek stron. Nie sporządzono uzasadnienia tego postanowienia. Z protokołu rozprawy z dnia 8 czerwca 1993 r. wynika, iż "pełnomocnik pozwanego oświadczył, że podobne zagadnienie zostało rozstrzygnięte wyrokiem Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy w Szczecinie w sprawie [...]. Pełnomocnik powoda zwraca uwagę, że wyrok w tamtej sprawie nie jest prawomocny". Następnie w protokóle zanotowano co następuje: "Pełnomocnicy stron zgodnie oświadczają, że ze względu na toczące się postępowanie w podobnej sprawie, która rozstrzygnie spór co do zasady, wyrażają zgodę na zawieszenie postępowania". Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można zaprotokołowanych na rozprawie oświadczeń stron traktować jako zgodnego wniosku stron o zawieszenie postępowania, gdyż brak jest podstaw do przyjęcia domniemania, że strony złożyły taki wniosek o zawieszenie postępowania. W istocie przesłanką zawieszenia postępowania nie był zgodny wniosek stron, lecz inne toczące się postępowanie w podobnej sprawie, której rozstrzygnięcie miało przesądzić zasadę rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy. W tej sytuacji strony mogły oczekiwać na podjęcie zawieszzonego postępowania z urzędu przez Sąd Wojewódzki na podstawie art. 180 § 1 pkt 4 KPC z datą uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie, z powodu którego zostało zawieszona postępowanie. W tym świetle nieuzasadnione było uznanie przez Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie w postanowieniu z dnia 5 listopada 1996 r. [...] i Sąd Apelacyjny w Poznaniu w postanowieniu z dnia 30 stycznia 1997 r. [...], że zawieszenie postępowania w sprawie nastąpiło na zgodny wniosek stron. Wymienione postanowienie Sądu Wojewódzkiego o umorzeniu postępowania w sprawie zostało wydane z naruszeniem art. 178 i art. 182 § 1 KPC.

Uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy i rozstrzygnięcie zażalenia powoda przez Sąd drugiej instancji. Trafny jest zatem zarzut kasacji, że zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego wydane zostało również z naruszeniem powyższych przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Z tego względu kasacja podlega uwzględnieniu. Dlatego Sąd Najwyższy na zasadzie art. 393¹³ § 1 KPC postanowił, jak w sentencji.

=====